

nimi OLLI-PEKKA TENNILÄ otelo

ololo

(c) Olli-Pekka Tennilä

**Taitto Make Copies
Kannen kuva Olli-Pekka Tennilä**

ISBN 978-952-215-029-5

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

**2008
ntamo, Helsinki, Finland**

www.ntamo.net

Olli-Pekka Tennilä

ololo

ntamo, Helsinki

Saadakseen tietää miltä tuntuu
hänen oli koko yö veistettävä kasvoja puusta.
Mutta siihen mennessä kaikki on jo muuttunut.

Ja kuitenkin
meidän on vietettävä pois kaikki se aika.
tällä kielekkeellä.

Mukana on syvälle valveeseen painunut vanha mies
– hän muistaa koko ajan kauemmas lapsuuteen, on alkanut muistaa,
minulle kerrottiin oikealla hetkellä ja nyt luen sellaista kaikkialla.

Hänen päivänsä ovat savensisäinen sarjakuva
märkien kivien
ja fossiilien ummistunut vuodenaika.

Ja vuosi, mitä se tarkoittaa.
että jotain on vuotanut siihen ympärille.
vuosi, sekin vuosi.

Aikamme kaksin,
puhut siitä oudosti, hyvin kaukaa.
Et sinä tiedä mitkä lauseistasi toistuvat täällä.
Niin etäällä minä olen yhä kieltäkökoava rikkonainen rannikko.

Kaksin ei tarvitse ymmärtää mitä tapahtuu
me olemme pysyneet pitkän aikaa hiljaa
kunnes pitkät ajat ovat kulkeneet yli
ja on yhä hiljaista.
Käyt kysymään varovasti,
me olemme pelkkää etäisyyttä
valokuvan hajoamisen rakenneosia joille ei ole nimeä vielä.

Lattialle on vuotanut nilkkoihin asti maitoa.

ulkona

Oven päällä kourallinen harmaita linnunpoikia on kivettynyt vartijoiksi,
kirkkain silmin he antavat uskoa olevansa valokuva.

En usko sitä. Eikä sitä usko kukaan.

ulkona sade lukee ääneen. peltikattoon.

teksti on pitkä,

tuntuu kuin ymmärtäisin.

kirkasta, mutta minä en vaan ymmärrä.

ilman ajatuksia, ilman ajatuksia

on suuri haave: oppia lukemaan.

Olen nyt täällä, tuoli on vinossa kivien päällä.

Tulin märkään pihaan, maan rantaan

alkoi kulua lyhyt polku, edestakaisin, karikkeen läpi.

Ja kivettyneet linnut opettelivat pudottautumaan ilmaan pitkin päivää.

Metsässä laiha vesi kulki pitkin ohutta savea.

Nyt jalka lyö polkuun, nyt vesi
savipolkuun lyö jalka lyö vesi

En tiedä mitä olisin tehnyt hänen ruumiillaan,
jos se olisi jätetty minulle. riisunut, pessyt ja pukenut.
olisinko alkanut puhua, vai mitä? minä en tiedä.
ja miksi se olisi minulle jätetty

Savipolkuun lyö jalka lyö vesi
Kuluu lyhyt polku, kerros kerrokselta maa tulee raskaaksi
alkaa kantaa.

Alussa on kosteaa, kosteina päivinä melkeinmuistaa.
Itsestäänmärkä ja toisestamärkä ja sateessakastunut
kauttaaltaan kylmä koska kostea. Iho pitää ääntä
äkkiä hyvin hereillä
nahkeassa kaupungissa
nahkeassa kaupungissa
painautuneena hengittämään kuin elin.

Hänen allaan murtuilee maa tai jalat; golem ei tiedä.
Me olemme hauraita, tietoisuuden varassa
oleminen on pogoamista ilman käsiä.

Hänen täytyy saada rauhassa laskea mikä on totta
itsetehdyin pyydyksin, itsetehdyin pyydyksin, niinkin pitkin
ajatuksin, että välillä on vanhentunut. havahtuessaan.

Äkkiä kahvilassa
puutunut jalka sylkee kipua toisen päälle.

ntama 2007 // OLLI-PEKKA TENNILÄ elolo

